

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. София , 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на шестнадесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Диана Коледжикова
Членове:	Камелия Първанова Д. Мирчев
Секретар:	Ива А. Иванова

като разгледа докладваното от Д. Мирчев Въззивно гражданско дело № 20201000502561 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 ГПК.

С решение № 3200 от 22.05.2020 г., постановено по гр.д.№ 2293/2018 г., Софийски градски съд, Гражданско отделение, VI брачен състав, не е признал и не е допуснал по реда на чл. 117 и следващите от Кодекса за международното частно право /КМЧП/ изпълнението на територията на Република България на решение № 98/2010-06-30 на Районен съд, Атина, многочленна колегия от 14.12.2009 г., обнародвано на 25.01.2010 г., с което е била разгледана молбата на П. А. Г. и Д. Й. от 17.09.2009 г., като Д. Й. е бил обявен за осиновено дете на П. А..

В срока по чл.259, ал. 1 ГПК решението е обжалвано от упълномощен процесуален представител на ищеца в първата инстанция Д. Й. А. /адв. К. К. от САК/ със съображения за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт на Софийския градски съд. Сочи се, че са били налице всички предпоставки за признаване и допускане на изпълнението на територията на РБългария на гръцкото съдебно решение, уточнени с нормата на чл. 117 КМЧП. Като бил постановил решение в обратен смисъл СГС бил нарушил материалния закон. Затова се претендира отмяната на атакуваното решение и уважаване искането на Д. Й. за признаване и допускане на изпълнение на територията на България на решение № 98/2010-06-30 на Районен съд, Атина, многочленна колегия от 14.12.2009 г., обнародвано на 25.01.2010 г., с което е била разгледана молбата на П. А. Г. и Д. Й. от 17.09.2009 г., като Д. Й. е бил обявен за осиновено дете на П. А..

Ответниците П. А., М. А. К. и Й. П. Й. /всички представлявани от упълномощен адв. Д. Б. от САК/ изразяват в писмен отговор по чл. 263 ГПК общо становище, че

жалбата е основателна и трябвало да се уважи.

Разглежданата въззивна жалба е подадена в установения от закона срок, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

По съществото на спора Софийският апелативен съд (САС) намира следното:

Делото в първата инстанция е образувано по молба на Д. Й. А., който моли съда по реда на чл. 118, ал. 2 КМЧП да признае на територията на Република България чуждестранно Решение № 98/2010-06-30 на Районния съд на Атина, Република Гърция, Отдел Доброволно правораздаване, Многочленна колегия, публикувано от 26.01.2010 г., за осиновяване на Д. Й. А. (с предишно фамилно име Й.) от П. А..

В молбата се излагат твърдения, че ищецът е роден на 30.11.1986 г. в гр.

София, от майка М. А. Й.а и баща Й. П. Й.,

като бил вписан в съставения акт за раждането си с имената Д. Й. Й.. Поддържа, че рождения му баща не полагал никакви грижи за него, както и, че на 11.09.1998 г. майка му сключила граждански брак с П. А., гръцки гражданин, като приела неговото фамилно име и понастоящем се именува М. А. К.. Сочи, че помежду им с втория съпруг на майка му с течение на времето възникнали отношения като между баща и син, като с посоченото решение този ответник осиновил ищеца, при условията на пълно осиновяване като пълнолетно лице, съгласно чл. 1579 и следващите от Гражданския кодекс на Република Гърция, като понастоящем това решение било влязло в сила. По силата на това решение, имената на ищеца били сменени на Д. П. А., като с тези имена му била издадена лична карта в качеството му на гражданин на Република Гърция. С тези имена ищецът бил известен в социалния си кръг и в обществото в Гърция, а след като се дипломирал в НБУ през 2011 г. тези имена били вписани в издадената му диплома за завършено висше образование. Твърди се също, че поискал признаването на съдебното решение пред Столична община, но получил отказ. Затова желае от съда на основание чл. 118 и следващите от КМЧП да постанови решение, с което да признае на територията на Р България и да допусне до изпълнение посоченото гръцко съдебно решение.

С атакувания пред настоящата инстанция съдебен акт СГС е отказал да уважи молбата на Д. Й. А..

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по въпросите, касаещи правилността на акта, е ограничен от посоченото в жалбата.

След извършена служебна проверка на първоинстанционното решение, настоящата въззивна инстанция намира, че то е изцяло валидно и процесуално

допустимо. Пред настоящата инстанция не са събирани нови доказателства.

Преценявайки правилността на решението на Софийския градски съд, САС намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от представеното удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 1505/04.12.1986 г., съставен от длъжностното

лице по гражданското състояние при Столична община, Район „Средец“, област София град, се установява факта на раждането на ищеца-въззивник, станало на 30.11.1986 г. в гр. София, от майка М. А. Й.а, с ЕГН *****, и баща Й. П. Й., с ЕГН *****, като в съставения акт за гражданско състояние той бил вписан с имената Д. Й. Й., с ЕГН *****.

Не е спорно също, че на 11.09.1998 г., ответницата вече с имената М.

А. К., сключила граждански брак с ответника П. А., роден на ***** г. в Хиос, Гърция, гръцки гражданин, като приела

да носи фамилното име К.-А.. Горното обстоятелство се установява и от представеното по делото удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 3148/19.11.1999 г., съставен от длъжностно лице по гражданско състояние в гр. София.

С посоченото решение № 98/2010-06-30 на Районен съд, Атина, многочленна колегия, от 14.12.2009 г., обнародвано на 26.01.2010 г. била разгледана молбата на П. А. Г. и Д. Й., име на баща Й. и майка М., от 17.09.2009 г., като ищецът бил обявен за осиновено дете на първия ищец П. А., с баща Г., който бил пълнолетен гръцки гражданин.

По делото е представено копие от издадената на ищеца от Нов български университет диплома за завършено висше образование, в която същият е вписан с имената Д. П. А., като е посочено, че е гръцки гражданин.

С решение от 16.05.2014 г., постановено по гражданско дело № 17673/2013 г. по описа на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 82 състав, влязло в сила на 03.06.2014 г., била допусната промяна на фамилното име на Д. Й. Й., с ЕГН *****, от Й. на А., като било оставено без уважение искането за промяна на бащиното име на същото лице от Й. на П..

По делото е представено копие на документ на самоличност на ищеца, издаден му от Република Гърция на 15.09.2010 г. с имената Д. П. А..

При така установените обстоятелства, САС намира следното **от правна страна:**

Признаването и допускането на изпълнението на решения и актове на чуждестранни съдилища и други органи се урежда от чл. 117 и сл. от КМЧП, доколкото това не е уредено в международен договор или в друг международен акт в сила за Република България. Настоящият съд следва да извърши служебната проверка, предписана с чл.120, ал.1 КМЧП в резултат на която не се установи отсъствието на предпоставките по чл.117 КМЧП за признаване на процесното гръцко съдебно решение.

На следващо място - въззивният съд не споделя застъпените в първоинстанционното решение разбирания защо не следва да бъде признато решението на районния съд в Атина.

Съображенията на СГС са били две: а/ че липсвала международна компетентност на съда в Гърция, постановил решението, чието признаване и допускане се иска. Това било така, тъй като Д. Й. нямал гръцко гражданство, освен българското, нито пък има местоживее в Гърция, а постоянното му местопребиваване било в България; б/ признаването и допускането на гръцкото съдебно решение, щяло да противоречи на българския обществен ред, т.е. налице била пречката по чл. 117, т. 5 КМЧП.

На първо място, не се споделя виждането на градския съд, че липсвала международна компетентност на съда в Гърция, постановил решението, чието признаване и допускане се иска. Касае се за осиновителна процедура, която е допустима по гръцкия граждански закон, а относно въпроса за гражданството на Д. Й., то между страните в производството не е бил спорен въпроса, че той има двойно гражданство – и българско, и гръцко, което впрочем е видно и от писмените доказателства, приложени по първоинстанционното дело. Въззивникът е имал и гръцко гражданско, при което гръцкия съд има компетентност по разглеждания въпрос.

Не може да се възприеме виждането на СГС, че за да е допустимо осиновяването в Гърция и респ., да е международно компетентен гръцкият съд, то следвало ищецът да нямал постоянно местопребиваване в България и да имал местоживее в Гърция. За да са налице подобни ограничения, то те следва да са въведени в съответния национален закон, т.е. в страната, където е допуснато осиновяването, но СГС не е посочил да е констатирал такива ограничения по гръцкото право. Такива ограничения не са известни и на настоящата инстанция. Тезата на първоинстанционния съд в обжалваното решение, че международно компетентен да разгледа молбата за осиновяване на Д. Й. от съпруга на неговата майка, бил българския съд, също не намира опора в събраните по делото писмени доказателства и в действащото законодателство. Според САС, съдът в Атина е бил международно компетентен да разгледа молбата за осиновяване.

На второ място, не се споделя виждането на градския съд, че признаването и допускането на гръцкото съдебно решение, щяло да противоречи на българския обществен ред, т.е. налице била пречката по чл. 117, т. 5 КМЧП. Това било така, защото към момента на постановяване на осиновителното решение на гръцкия съд, Д. Й. бил навършил 22 години, а по българското право не било допустимо да се осиновява пълнолетно лице, което било в разрез с вътрешния ред и основните начала на правовата държава, гарантирани от Конституцията на Република България.

Под „обществен ред“ следва да се разбират основополагащи за правопорядъка в държавата повелителни норми, принципи в правораздаването, които имат универсално значение. В този смисъл се има предвид не противоречие с конкретни правни норми, а такова противоречие, което би довело до нарушаване, както на обществения, така и на личния интерес на отделните граждани, до недопустимо засягане на основни ценности в обществото. Понятието „обществен ред“ в международното частно право не е само доктринално понятие, но е било обект на разглеждане и в съдебната практика. Така например, в Решение № 1580/10.12.2009 г. по т.д. № 1137/2009 г. на САС, ТО, V състав, се сочи, че под "обществен ред" следва да се разбират основополагащи за правопорядъка в държавата повелителни норми, принципи в правораздаването, които имат универсално значение. В този смисъл се има предвид не противоречие с конкретни правни норми, а такова противоречие, което би довело до нарушаване, както на обществения, така и на личния интерес на отделните граждани, както и до недопустимо засягане на основни ценности в обществото. Това разбиране следва да бъде споделено.

За да се прецени във всеки конкретен случай дали не е нарушен „обществения ред“ при допускане и признаване на съответен чуждестранен съдебен акт следва да се изхожда от основните начала на правото, въз основа на които е уредена българската правна система. Същите представляват не само базисни принципи, но и конкретни правила за поведение, преимуществено от публичноправен характер. Голяма част от тези правила са закрепени в Основния закон – Конституцията на Република България /КРБ/, но и в други законови нормативни актове.

В конкретния случай, дори и формално да е нарушена разпоредбата на чл. 77, ал. 1 СК, която предвижда, че може да бъде осиновено лице, което при подаване на молбата за осиновяване не е навършило 18 години то следва да се има предвид, че в редица законодателства – гръцко, германско и др., е възможно и допустимо пълнолетно лице да бъде осиновено, както в настоящия случай пълнолетния ищец-въззивник е бил осиновен от последващия съпруг на майка му. По българското право също е познат този институт – осиновяване на дете от съпруг на родител. Съобразно това, настоящият състав приема, че българският обществен ред не би бил нарушен, ако се признае чуждестранен съдебен акт за допуснато пълно осиновяване на пълнолетно лице от съпруг на родител. Същото би било например и ако в производството по осиновяване пред чуждестранния съд не са дадени някои от изискуемите се съгласия, тъй като има възможност тези лица да участват като страни в производството по признаване на решението и да заявят становище.

В конкретния случай всички заинтересовани лица са взели отношение, като са

изразили съгласие да се признае решението на гръцкия съд. Положителната позиция на ответниците по жалба П. А., М. А. К. и Й. П. Й. да се признае решението на гръцкия съд е изразена пред САС, както от общия им процесуален представител адв. Б., така и от писменото изявление на биологичния баща на въззивника Д. Й. – Й. П. Й., който на пълномощното, приложено на л. 10 от настоящето дело, издадено в полза на адв. Б., е изписал собственоръчно „съгласен съм да се признае решението за осиновяване“. Това са и единствените лица /освен Д. Й./, които се явяват засегнати от осиновителното решение на атинския районен съд, а те се съгласяват с признаването му на територията на България.

След като е допустимо осиновяване на пълнолетно лице от съпруг на родител по съответното чуждо законодателство, то според настоящия състав на САС няма никакви пречки съдебният акт, който постановява такова осиновяване на ищеца, да бъде признат в България, дори и осиновяването на пълнолетно лице да не е познато на българското семейно право.

Общественият ред би бил нарушен и тогава щеше да съществува основанието за отказ по чл. 117, т. 5 КМЧП, ако българското право не познава изобщо института „осиновяване на дете от съпруг на родител“, но в случая това не е така. САС счита, че са налице всички положителни предпоставки, респ. липсват всички отрицателни предпоставки по чл. 117 КМЧП за признаване и допускане на гръцкото съдебно решение на територията на РБългария. Като е постановил решение в обратен смисъл, Софийски градски съд е нарушил материалния закон.

По изложените съображения, обжалваното решение на СГС се явява неправилно и следва да се отмени изцяло, като вместо него се постанови друго, с което да се признае на територията на РБългария решение № 98/2010-06-30 на Районен съд, Атина /РГърция/, Отдел Доброволно правораздаване, Многочленна колегия от 14.12.2009 г., обнародвано на 25.01.2010 г., за осиновяване на Д. Й. А. /с предишно фамилно име Й./ от П. А..

Страните нямат претенции по разноските в първата и втората инстанция поради което САС не се произнася по този въпрос.

Воден от изложеното, Софийски апелативен съд, ГО, VII състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 3200 от 22.05.2020 г., постановено по гр.д.№ 2293/2018 г., Софийски градски съд, Гражданско отделение, VI брачен състав и вместо това постановява:

ПРИЗНАВА на територията на Република България на основание чл. 118 КМЧП чуждестранно съдебно решение № 98/2010-06-30 на Районен съд, Атина /РГърция/, Отдел Доброволно правораздаване, Многочленна колегия от 14.12.2009 г., обнародвано на 25.01.2010 г., за осиновяване на Д. Й. А. /с предишно фамилно име Й./ от П. А..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____